

Parisul nu mai există

„La ora 17:00 a fost aruncată o bombă H asupra Parisului. Ea a explodat la 500 de metri înălțime. Exact o secundă după aceea, Parisul a încetat a mai exista.”

Așa se poate citi în cartea unui cunoscut scriitor al zilelor noastre. Cartea sa poartă titlul: „Nici unul nu a scăpat cu viață”. În ea, autorul descrie cititorilor săi o imagine a groazei, pe care alții, înaintea lui și după el, au înfățișat-o în culori la fel de înfiorătoare.

Când la 16 iulie 1945 asupra pustiului Noul Mexic s-a aprins deodată o lumină, care a fost mai luminoasă ca 1.000 de sori, un observator a exclamat: „Ajutor, acum am pierdut controlul!” Iar de când, la 6 august același an la Hiroshima, primul nor atomic aducător de moarte indica spre cer ca un deget arătător, amenințător și prevenitor, teama de o nouă calamitate nu ne-a mai părăsit. Un război cu arme atomice ar răspândi groaza, iar toate grozăviile din lunga istorie a omenirii ar trebui să pălească față de ea. Numeroși scriitori ai timpului nostru s-au ocupat cu această temă înfricoșătoare. Unele titluri ale acestei teme despre sfârșitul lumii sună astfel: „Nici unul nu a scăpat cu viață”, „Rămâi cu bine lume mică”, „Frica”, „Nu va mai fi timp”, „După naufragiu - și apoi?”, „Războiul și bomba”.

Însă nici o fantezie omenească nu va putea ajunge până la realitatea cruntă a distrugerii atomice. Armele nucleareucid și distrug împătrit. Cine va supraviețui valului arzător de căldură care înaintează cu viteza luminii, va fi distrus de radiațiile radioactive care pătrund prin ziduri și blindaje, distrugând într-o fracțiune de secundă toate celulele din corpul său. Acela, care va învinge cele două atacuri prin împrejurări fericite, va fi zdrobit de valul enorm de presiune care îi va smulge organele din trup. După aceea va veni moartea într-un chip deosebit de înfricoșător, pentru că este invizibilă, nu o poți atinge, nu o poți gusta sau auzi. În fața acestei morți, toate simțurile omului vor înceta să mai funcționeze. La o bună distanță de punctul de detonație se vor mai vedea încă urme de case și vor mai curge râuri și pâraie, însă fantomele radiațiilor morții, ale precipitațiilor atomice vor îndeplini și acolo lucrarea lor ucigătoare. Nici o casă nu va mai da adăpost oamenilor în fața radiațiilor. Fructele pomilor, apa râurilor și a pâraielor vor fi radiate și vor purta perfida, chinuitoarea moarte lentă.

Unul dintre cele mai mari produse ale inteligenței umane — descoperirea dezagregării atomului — pare într-adevăr un blestem pentru omenire. Infernul de la Hiroshima însă nu este grozăvia cea mai teribilă ce pândește în întunericul viitorului. Astăzi bomba de la Hiroshima este numită „o bombă mică”. În fosta Uniune Sovietică a fost aprinsă în ghețarul Arctice pe insula Nowaja Semlja o bombă, care a avut o putere de explozie ce corespunde cu forța a peste 65 de milioane de tone de explozibil tradițional, dezvoltând energia a 3.250 de bombe de la Hiroshima.

În nici într-un alt domeniu, oamenii nu sunt mai ingenioși ca într-acela de a se ucide reciproc. Cu câțiva ani în urmă erau deja depozitate în arsenalele de armament ale marilor puteri mii de bombe nucleare. Iar de la Hiroshima încoace, numărul țărilor care posedă bomba atomică a crescut considerabil. Cu toate străduințele popoarelor de a menține pacea și siguranța, cu toate pactele de neagresiune și ostenelele O.N.U., omenirea se află în continuare la marginea prăpastiei. Însăși posibilitatea declanșării mașinării distrugătoare generată de o eroare se apropie tot mai mult de domeniul posibilului. La aceasta se adaugă amenințarea nucleară prin teroriști.

Așadar, cine descrie cruzimile unui război atomic nu este un pesimist care, din cauza unei bucurii răutăcioase, vrea să răpească liniștea altora. Nu numai scriitorii sunt aceia care ne prezintă tablouri ale viitorului plin de groază, ci și oamenii lucizi, oameni de specialitate: militarii.

Astfel, în S.U.A., specialiștii, folosind toate resursele tehnicii și ale științei moderne și ținând cont de toate punctele de vedere posibile, au calculat cum ar arăta un singur atac atomic compact asupra Statelor Unite și ce urmări ar avea. „Ziua în care începea războiul” ar fi fost o zi blândă, liniștită de toamnă. Dar ziua următoare avea să fie ziua unui bilanț de o inimaginabilă distrugere.

Specialiștii militari și posturile guvernamentale au calculat mai dinainte ce ar fi trebuit să întreprindă un agresor pentru a lovi decisiv S.U.A. Cel puțin

224 de obiective — orașe, zone industriale și instalații militare — aveau să fie lovite de rachete intercontinentale.

Din totalul de oameni care trăiau în S.U.A., 19,7 milioane de oameni, conform bilanțului teoretic făcut, nu aveau să mai trăiască a doua zi. Alte 22,8 milioane de cetățeni americani urmau să moară în acea zi în urma rănilor grave. Deci prin acțiunea unei singure zi de război nuclear - 42,5 milioane de morți! Afară de aceștia, pe 40,2 milioane de supraviețuitori răniți prin radiații, arsuri sau din cauza presiunii exploziei îi aștepta haosul: milioane de locuințe

distruse, de asemenea legăturile de comunicație, alimentele și apa contaminate, spitalele distruse fără a mai putea acorda primul ajutor.

Acesta a fost bilanțul pe care l-au făcut oameni cu o judecată sănătoasă, oameni de știință din sectorul de cercetări științifice al aviației militare, al armatei și marinei militare americane, meteorologi, oameni specializați ai oficiului federal pentru apărarea civilă, funcționari administrativi, tehnicieni de comunicații și politicieni comunali. Numai în S.U.A. ar fi 42,5 milioane de morți printr-un singur atac atomic. Aceasta înseamnă că ar fi mai mulți morți decât a produs al doilea război mondial în toate popoarele. Când te gândești la cei 600.000 de morți care au fost victime în cel de-al doilea război mondial în rândul populației civile germane prin atacurile aeriene, acest număr ne apare de-a dreptul modest. Să presupunem că poate specialiștii americani au greșit ceva în calculele lor. Tot așa de bine însă puteau greși, încât bilanțul să fie cu câteva procente și mai înspăimântător.

Cunoscutul evanghelist Billy Graham a publicat recent o carte cu titlul „Lumea în flăcări”. Acest titlu se va împlini odată literalmente. Odinioară, batjocoritorii din timpul lui Noe au refuzat să creadă în potopul care urma să vină, deși au fost avertizați. Ei au pierit cu toții. Niciodată însă nu va mai fi pământul nimicit de un nou potop (citește Geneza 9.12-15), dar va fi nimicit prin foc, va fi „o lume în flăcări”. Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește „că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă. Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuiți” (2 Petru 3.6-7). Nimeni nu va putea scăpa de această judecată afară de aceia care și-au găsit un refugiu în Isus Hristos. El, Fiul lui Dumnezeu, a mers pentru ei prin apele adânci ale morții și a fost atins de focul judecății dumnezeiești.

Astăzi, acest loc de refugiu, această corabie mai este disponibilă! Prin Cuvântul Său, El cheamă astăzi pe fiecare, care încă nu este salvat: „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând” (Isaia 55.6-7).